

de måtte komme. Da reglerne var, som de var, var vi altid lidt usikre på, om vi kunne tillade os at ringe til folk i den situation.

Det er bare et eksempel. Når man så læser videre i pjecen om, hvordan man skal vurdere, om det kan udbydes eller ikke udbydes, så vil jeg sige: Man kan sige meget selv med den allerbedste vilje, men klare regler, ahr, det kan man vist ikke kalde dem.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 12:

Forslag til folketingsbeslutning om dagpenge-modtageres og kontanthjælpsmodtageres ret til overenskomstmæssig løn under aktivering. Af Søren Søndergaard (EL) og Line Barfod (EL). (Fremsat 21/10 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Med beslutningsforslaget pålægges regeringen at fremsætte lovforslag, som sikrer, at dagpenge-modtagere og kontanthjælpsmodtagere i aktivering i private eller offentlige virksomheder får overenskomstmæssig løn.

Jeg vil gerne udløse spændingen med det samme og slå fast, at regeringen ikke kan støtte dette forslag, og lad mig forklare hvorfor.

Regeringen lægger meget vægt på den virksomhedsrettede aktivering. En meget vigtig ting, der er opnået med »Flere i arbejde« er netop, at vi er godt i gang med at bevæge os væk fra meningsløse aktiveringsprojekter og kunstige job og i stedet give de ledige mulighed for at

prøve noget, der minder om et rigtigt arbejde, og som udvikler den enkelte og styrker muligheden for, at han eller hun hurtigst muligt kan få et job på almindelige vilkår.

Alle undersøgelser peger på, at den virksomhedsrettede aktivering, særlig de private virksomheder, har den største effekt. Vi har som vel-færdssamfund en stærk forpligtelse til at sørge for, at alle, der har en arbejdsevne, har mulighed for et liv med arbejde og selvforsørgelse.

Jeg føler mig som beskæftigelsesminister stærkt forpligtet til at få skabt bedst mulige rammer for, at også de lidt svagere ledige gives disse muligheder. Det kræver, at virksomhederne vil være aktive medspillere for at få oprettet de nødvendige pladser. Hvis virksomhederne skal betale overenskomstmæssig løn, vil de overhovedet ikke have nogen tilskyndelse hertil.

Efter disse bemærkninger vil jeg gerne pege på tre yderligere argumenter for at afvise forslaget.

For det første er det min opfattelse, at der ikke skal være nogen økonomisk gevinst ved at bevæge sig fra et tilbud til et andet tilbud. Aktivering er det redskab, vi benytter, og ordinær beskæftigelse er altid målet. Loven er derfor skruet sammen på den måde, at så længe der er tale om vejledning og opkvalificering og virksomhedspraktik, fortsætter den ledige med den sædvanlige ydelse under ledigheden. Kun ved tilbud, der går ud på ansættelse med løntilskud, fraviges udgangspunktet. Her er det klart, at den ledige skal modtage overenskomstmæssig løn.

For det andet er det regeringens opfattelse, at lovgivningen allerede indeholder en række sikkerhedsmekanismer, som forhindrer utilsigtet brug af de virksomhedsrettede tilbud. Der er således begrænsninger i den varighed, tilbuddene må have. Der er desuden forbud mod konkurrenceforvridning. Der er krav om, at der skal være et rimeligt forhold mellem antallet af ansatte uden tilskud og antallet af personer i tilbud.

Endelig er der krav om, at tilbud på virksomhederne skal drøftes mellem virksomheden og repræsentanter for de ansatte. Bodumsagerne har vist, at forbuddet mod konkurrenceforvridning kan volde kommunerne problemer i praksis. Vi har derfor nedsat en arbejdsgruppe, hvor de involverede parter sammen kan få lavet nogle retningslinjer, som kan benyttes, når der etableres virksomhedsrettede tilbud.